

Ἄνεσούφρησεν ἡ πληγή. 4) Ἀναλαμβάνω δυνάμεις, ἀναρρωνύω Ἡπ. (Ζαγόρ.): Τὸν εἶχαμιν γὰρ πιθαμένον καὶ ἀνασόφ'σι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναπιδάνω 12.

άνασοή ἡ, Πελοπν. (Λακων. Μάν. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασαίνω κατὰ τὸ ἀναπνοή. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 25 (1913) 292.

1) Ἀνακούφισις, ἄνεσις Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἄνασοή θὰ ἰδοῦμε, ἅμα πεθάγωμε Μάν. Ἡῦρα τὴν ἀνασοή μου αὐτόθ. Ὁ ἄρρωστος ἔχει σὺν ἀνασοή (παρουσιάζει ἐλαφρὰν βελτίωσιν) αὐτόθ. || Φρ. Με τὴν ἀνασοή σου (σιγὰ σιγὰ, μὴ σπεῦδε) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 1. 2) Ἀναπνοή Πελοπν. (Μεσσ.): Πιάστη ἡ ἀνασοή μου Μεσσ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2.

άνασονξά ἡ, Θράκ. ἄλεσονξά Θράκ. (Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνασόινιν.

1) Τὸ φυτὸν ἄνησον (pimpinella anisum) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae). Συνών. ἀνασόινιν, γλυκάννησο. β) Δεμάτιον, δρεῖγμα τοῦ φυτοῦ ἄνησου.

2) Ἀγρὸς ἐσπαρμένος μὲ ἄνησον.

ἀνασόινιν τό, Πόντ. (Οἶν.) ἀνασόνι Θράκ. (Καλαμ. Σηλυβρ.) Προπ. (Πάνορμ.) ἀνασόν' Α.Ρουμेल. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. Προπ. (Κύζ.) ἀνασόν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀλασόνι ΜΦιλήντ. Γλωσσονγ. 3,240 ἀλασόν' Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀνισόν' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰμβρ. ἀνισόν' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. anason, ὅπερ ἐκ τοῦ Ἑλλήν. ἄνησον < ἄνησον. Καὶ οἱ τύποι ἀνισόν', ἀνισόν' ἐκ τοῦ Τουρκ. τύπου anison.

Τὸ φυτὸν ἀνασονξά 1, ὁ ἰδ.

***ἀνασοοῦμαι**, μετοχ. ἀνασοούμενος Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνασοή.

Ὁ ἀναπαυόμενος: Γνωμ. Ὅποιος πόσχεται βιαζόμενος μετανοῶν ἀνασοούμενος.

ἀνασουσσουμιάζω Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. σουσσουμιάζω.

Συγκρίνω, παρομοιάζω τὰ σουσσούμια, ἥτοι τὴν φυσιογνωμίαν τινὸς μὲ τὴν φυσιογνωμίαν ἄλλου. Συνών. σουσσουμιάζω.

ἀνασουφρώνω Κθεοτόκ. Κατάδ. 17

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. σουφρώνω.

Συμπτύσσω, συσπῶ: Ἀνατρίχιασε, κρύος ἴδρως τοῦ βρεξεῖς ὅλο τὸ σῶμα, ἀνασοῦφρωσε τὸ μέτωπό του.

ἀνασπάδα ἡ, Χίος ἀνεσπάδα Χίος (Λιθ.) ἀνισπάθα Λέσβ. (Πλομάρ.) ἀνισπάθ' Λέσβ. ἀνισπάτ' Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πλομάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι). Τὸ ἀνισπάθ' ἐκ τύπου *ἀνεσπάθῃ.

Παγίς πτηνῶν κατασκευαζομένη ὡς ἐξῆς: Ράβδος εὐκαμπτὸς στερεώνεται ἐκ τοῦ ἐτέρου ἄκρου εἰς τὸν τοῖχον ἢ εἰς τὴν γῆν, ἔπειτα κάμπτεται, τὸ δὲ κεκαμμένον ἄκρον ἀκκουμβᾷ εἰς τὴν γῆν φέρον εἰς τὸ ἄκρον βρόχον μικρὸν μὲ στάχυν ὡς δέλεαρ. Τὸ πτηνὸν ἐπιχειροῦν νὰ λάβῃ τὸν στάχυν ἔλκει ὀλίγον τὸν βρόχον καὶ προκαλεῖ οὕτω τὴν ἀνάσπασιν τῆς ράβδου καὶ τὴν σύλληψίν του ἐν τῷ βρόχῳ. Συνών. βρόχος.

ἀνασπάζομαι Ἡπ. Κεφαλλ. Κέως Πελοπν. (Αἴγ. Γέρμ. Γλανιτζ. Γορτυν. Λακων. Μάν.) Σῦρ. Χίος — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,365 Μλελέκ. Ἐπιδόρπ. 187 — Λεξ. Πρω.

Δημητρ. ἀνασπάζομαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ.) — Λεξ. Βλαστ. ἀνασπάζομαι Θράκ. (Αἰν.) ἀνεσπάζομαι Χίος (Καρδάμ. κ. ἄ. ἀνισπάζομαι Κυδων. ἀνασπαίνομαι Ἡπ. Κεφαλλ. ἀνασπαίνουμι Ἡπ. νεσπάζομαι Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ἀσπάζομαι. Τὸ ἀνασπαίνομαι ἐκ τοῦ ἀορ. ἀνασπάσθηκα κατὰ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,296

Ἀσπάζομαι, φιλῶ ἐνθ' ἀν.: Ἀνασπάζομαι τὴν εἰκόνα - τὸ λείψανο - τὸ σταυρὸν Γέρμ. Μάν. Ὁ πεθερὸς ἀνασπάστηκε τὴν ῥύφη του ἔς τὸ μέτωπο Γλανιτζ. Ἐνεσπάστην τὸν ἀφέντην του Καρδάμ. Ἐλα ν' ἀνασπαστῇς τὸ εὐαγγέλιον Σῦρ. Καὶ ἄνευ ἀντικ. Πάω ν' ἀνασπαστῶ (ἐνν. τὴν εἰκόνα ἢ τὰς εἰκόνας) Κορινθ. Σῦρ. Ἀνασπάσκα κ' ἰγὼ σήμερα Ἡπ. Νὰ σηκώσης τὸ παιδί ν' ἀνασπασθῇ Καλάβρυτ. Ὑπήνε προῦτα τὰ θυὸ ἀδέρφια καὶ τήνε νεσπαστήκανε μὲ κλίματα καὶ δαρμούς (ἐνν. τὴν νεκράν. Ἐκ παραμυθ.) Κρήν. || Ἀσμ.

Καμπάνες, ἀσημάνετε, παπᾶδες, συναχθῆτε, ἐλᾶτε, ξένοι καὶ δικοί, νὰ τὸν ἀνασπασθῆτε

(μοιρολ.) Μλεκέκ. ἐνθ' ἀν. Ποίημ.

Ἀνασπάζομαι τρυφερὰ τ' ἀγγελικὸ κεφάλι, ποῦ τ' ἔαν γειρμένο ἔς τὴν πληγή, ἔς τὴν ἀγκαλᾶ τὸ σφίγγει καὶ τ' ἀνασπάζεται γλυκά...

ΑΒαλαωρ. Ἔργα ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀσπάζομαι, φιλῶ.

ἀνασπάλλω Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀνεσπάλλω Πόντ. (Κερασ. Ὄφ.) νεσπάλλω Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. *σπάλλω. Ὅτι ὁ τύπος οὗτος παρὰ τὸ σφάλλω εἶναι παλαιός, μαρτυροῦν καὶ ἄλλοι ὅμοιοι, ἐν οἷς παρατηρεῖται ἐναλλαγή τῶν φθόγων σφ καὶ σπ ἢ ἀντιστρόφως, οἷον σφόνγγος - σπόγγος, σπόνδυλος - σφόνδυλος κττ. Πβ. ἔτι τὰ σημερινὰ ἐν Πόντῳ σπάζω, σπείγγω, σπογγίζω ἐκ τῶν σφάζω, σφίγγω, σφογγίζω κτλ.

Λησιμονῶ ἐνθ' ἀν.: Τὸ καλὸν ντ' ἐποίκες με κάμμιν ἀνασπάλλω; (τὸ καλὸν ποῦ μοῦ ἔκαμες τὸ ξεχνῶ ποτέ;) Τραπ. Χαλδ. Ἐνεσπάλα ντὸ εἶπες με Ὄφ. Τραπ. Χαλδ. Ἀτόσα καλωσύνᾳς ἐποίη' ἀτον κι ἀτὸς ἐνεσπάλεν ἀτα (τοῦ ἔκαμα τόσα καλὰ καὶ αὐτὸς τὰ ἐλησμονήσεν) Ὄφ. Τραπ. Χαλδ. Κ' ἐνεσπάλθαν ντ' ἐποίκες (δὲν ἐλησμονήθησαν ἐκεῖνα ποῦ ἔκαμες) Χαλδ. || Ἀσμ.

Ἀπ' οὐρανοῦ κλειδὶν ἔρθεν ἔς σ' Ἀγιᾶς-Σοφιᾶς τὴν πόρταν, χρόνους ἔρθαν κ' ἐπέρασεν, καιροὶ ἔρθαν κ' ἐδέβαν, νεσπάλθεν τὸ κλειδὶν ἀθες κ' ἐπέμ' νεν κλειδωμένον (ἀθες = του) Τραπ.

Ἀφ' σον, κόρη, τοὺς σενούς σ' καὶ νεσπαλον τοὺς φίλους (ἄφησε, κόρη, τοὺς συγγενεῖς σου καὶ λησμονεῖ τοὺς φίλους) Χαλδ. Συνών. ξεχνῶ. Μετοχ. ἀνασπαλμένος 1) Ὁ λησμονηθεὶς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) 2) Ὁ ἐπιλήσμων Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Πολλὰ ἀνασπαλμένος εἶσαι! Συνών. ἀνασπαλτέας, ξεχασιάρης, ἀντίθ. ἀνάσπαλτος.

ἀνάσπαλμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀνάσπαλμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνάσπελμαν Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀνέσπαλμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) νεσπαλμαν Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπάλλω.

Λήθη, λησμοσύνη ἐνθ' ἀν.: Τ' ἀνάσπαλμαν κακὸν ἐν Τραπ. || Γνωμ. Τῇ παιδί' ὁ θάνατο ἀνάσπαλμα κ'ι σ' κών (δὲν σηκώνει, ἥτοι δὲν ἐπιδέχεται) Κοτύωρ. Συνών. ἀνασπάλσιμον, λησμονιά, ξεχασιά.

